

SAUSIS * 1999 * JANUARY

VOL 50/NR.1

E G L U T Ė

SAUSIS / JANUARY / 1999 Vol. 50 / Nr. 1

TURINYS

- 1 ŠALČIO POKŠTAI, *Jonas Minelga*
- 2 PASIPŪTĖS VARVEKLIS
- 3 SAUSIO TRYLIKTOJI
- 4 IŠ ISTORIJOS LOBYNO
- 8 IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO
- 10 ŠUNYTĖ, *Skirmantė Gedvilaitė*
- 11 BALTIEJI SENELIAI
- 14 TIKIU
- 17 MŪSŲ KŪRYBA
- 23 IŠ PASAKŲ SKRYNIO
- 26 LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS
- 26 ZUIKIUI PUIKIUI ŠEŠERI, *Alma Karosaitė*
- 27 AR ŽINAI?
- 30 GALVOSŪKIAI
- 32 JUOKŲ MAIŠELIS
- 34 DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Pirmas viršelis: dail. Vidos Alesienės

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išleina 10 numerių per metus: prenumerata – 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus – 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisyti ir tvarko savo nuožiūra.

REDAKCIJA: 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo Taryba

REDAKTORĖ: Regina Kučienė

TECHNINĖ REDAKTORĖ: Audronė Norušienė

ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Tel. (708) 301-6410; Fax: (708) 301-6410

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Second class postage paid at Lockport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: EGLUTĖ, Lithuanian Educational Council of the USA Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441.

Printed by Ričardo spaustuvė, Palos Hills, IL 60465

ŠALČIO POKŠTAI

Jonas Minelga

*Pasakyki,
Dėde Sausi,
Kas įgnybė
Man į ausį,
Į skruostuką ir į nosį...
Gal, dėduli, sužinosi?*

*Aa, tai šaltis
Pokštus krečia!
Tuoį išbarsim
Piktą svečią.
Pamanykit! Šimtą kartų
Vakar plojom jam prie vartų!*

*Šaltis tarė:
— Vaike, vaike,
Vėl tau nosin
Gnybtelt reikia!
Rūstūs grįžo sodan vėjai,
Tu – kepurės nemovėjai!*

PASIPŪTĖS VARVEKLIS

Buvo žiema. Tačiau vieną dieną saulutė nutarė pasivaikščioti apsnigtais stogais. Visur, kur tik ji ėjo, pradėjo tirpti sniegas. Nuo stogų varvėjo, lašėjo vanduo. Vakare, kai saulutė nuėjo miegoti, vėl spustelėjo šaltukas ir stogai pasipuošė įvairiausių formų varvekliais. Žibintų šviesoje jie atrodė kaip krištolas.

— O, koks aš gražus, koks stiprus, didelis, — pradėjo girtis pats didžiausias. — Jūs, palyginus su manimi, tikri vargšeliai.

— Nesipūsk ir nesididžiuok, nes vos tik ateis pavasaris, tu pirmas nudrįbsi, — sukikeno viena išdykėlė varvekliukė.

— Nesąmonė, — nesutiko pasipūtėlis. — Aš toks didelis, kad nieko nebijau.

Tačiau varvekliukė jam nieko nebesakė, o kiti varvekliai taip gerai jautėsi, kad tingėjo ginčytis.

Prabėgo gana nemažai laiko. Saulė vis dažniau pradėjo vaikštinėti stogais ir varvekliams darėsi baisu. Vieną vakarą varvekliukė užkalbino pasipūtėlį varveklį.

— Ar vis dar jautiesi stiprus ir didelis?

— Žinoma, stiprus, — net krustelėjo iš pykčio varveklis. — Jūs visi ištirpsit, o aš...

Sulig tais žodžiais nuo stogo krisdamas sniegas nusinešė ir pasipūtėlį varveklį. Jis nukrito ant šaligatvio ir sudužo į daug daug mažų blizgančių gabaliukų.

— Aš juk jam sakiau, — atsiduso varvekliukė. — Ir kodėl jis netikėjo?..

SAUSIO TRYLIKTOJI

O, skambink per amžius

Vaikams Lietuvos,

Tas laisvės nevertas,

Kas negina Jos!

Ši diena yra viena iš mūsų istorinių dienų, kurios negalima užmiršti. 1991 m. sausio 13 d. sovietų tankai Vilniuje riedėjo tiesiai per beginklius lietuvius, kurie saugojo Parlamento rūmus ir televizijos bokštą. Lietuva buvo pirmoji valstybė, bandžiusi išsivaduoti iš ilgos 50-ies metų sovietų okupacijos. Tauta buvo labai vieninga ir tą kovą laimėjo. Lietuvai laisvė buvo išpirkta pasiryžėlių krauju. Trylika žmonių paaukojo savo gyvybes ir daugybė liko sužeistų. Ši diena pavadinta „kruvinuoju sekmadieniu“. Mes turime nulenkti galvas prieš tuo metu žuvusius, kurie nesibijojo ant Lietuvos laisvės aukuro padėti brangiausią auką – savo gyvybę. Šventa tiesa, kad laisvės dokumentas pasirašomas ne rašalu, bet krauju.

1991 m. sausio 13 d., gindami Lietuvos laisvę, žuvo:

Loreta Asanavičiūtė

Virginijus Druskis

Darius Gerbutavičius

Rolandas Jankauskas

Rimantas Juknevičius

Alvydas Kanapinskas

Algimantas Kavoliukas

Vytautas Koncevičius

Vidas Maciulevičius

Titas Masiulis

Alvydas Matulka

Apolinaras Povilaitis

Ignas Šimulionis

Vytautas Vaitkus

Prisimindami šį liūdną įvykį, pasimelskime už juos. Prašykime Aukščiausiojo saugoti Lietuvos Respublikos prezidentą Valdą Adamkų ir Vyriausybės žmones, kad jie neleistų tokiems įvykiams pasikartoti.

rk

IŠ ISTORIJS LOBYNO

KAIP TOTORIAI ATSIRADO LIETUVOJE

(Tęsinys iš pereinamojo numerio)

— O kas čia? – suriko, pastebėjęs kertėje susirietusį nelaimingą, visą drebantį mongolą. Bematant penki vyrai jį užklupo ir kietai surišo. Vytenis šoko prie tėvo, džiaugsmingai su juo sveikinosi, pasakojo, kas ir kaip čia nutiko. Visu savo drąsumu apsiginklavęs, jis puolė užtartį savo naują pažįstamą ir svečią:

— Nemuškite totoriaus! Jis mums nieko, nieko blogo nepadarė! Paleiskite jį!

Jam rodėsi, kad net jo širdis iššoks iš krūtinės, – taip ji buvo pilna pasiryžimo atiduoti gyvybę už nekaltą žmogų. Karžygiškumo jausmas buvo juo stipresnis, kad jis turėjo ginti svetimą, ginti priešą prieš savo tėvą ir savo gerbiamo kunigaikščio karius...

Susiljaudino Zubrys ir jo palydovai.

— Na, gerai, – atsiliepė Zubrys. — Mes jį visų pirma nugabensim pas didįjį kunigaikštį. Taigi. Geriausia ir jūs, vaikai su mano vyrais keliaukit į kunigaikščio stovyklą, nes aš čia negaliu palikti ir jūsų vienų nepaliksiu. O aš pats josiu į mišką Miglės suieškoti ir nuraminti.

— Ar kunigaikštis pats čia netoli yra? – suspausta gerkle paklausė Vytenis. Jis taip svajojo pamatyti jį, Vytautą kunigaikštį! Jis buvo girdėjęs kaimo vyrus kalbant, kad kunigaikštis traukia su savo kariuomene į žygį prieš rusus, buvo girdėjęs, kad jis yra kažkur netoli. Bet kad jis galėtų būti kur čia pat, arti jų trobos – to

jis niekad nebuvo svajojęs.

„Aš pats kalbėsiu su kunigaikščiu, aš viską jam išpasakosiu ir apginsiu Tuhaną!“ – taip svajojo Vytenis, ir galva jam svaigo iš džiaugsmo, kad jis tuoj gaus pamatyti kunigaikštį Vytautą.

Tuo tarpu vyrai pasiruošė kelionei. Užkėlė ant arklio surištą totorių, vienas paėmė Danutę, kitas Vytenį ant savo žirgo ir skubiai išjojo iš kiemo. Zubrys puolė į mišką Miglės ieškoti. Jam vienam tebuvo žinomi slapti takai ir keliukai prie jų saugios vietos.

Kariai su vaikais jojo kokį pusvalandį iki mažo pušynėlio, kur keliose vietose žibėjo ugnis. Tai buvo kariuomenės stovykla. Gurguolės sudarė ratą, o viduje, didžioje aikštėje buvo palapinės, degė laužai. Kariai sau vakarienėlavo, šūkavo, šen bei ten bėgiojo. Mūsų keleiviai, prijoję, nušoko nuo arklių, pririšo juos prie medžių ir, paėmę vaikus ir totorių, nuvedė juos prie žmonių būrello.

— Kunigaikštis dabar tardo apylinkėje sugautuosius totorius – paaiškino kažin koks senas karžygys. — Teks palaukti.

Vaikai drauge su kareiviais, savo palydovais, prasistūmė pro žmonių būrį ir pamatė prie laužo, kiek iškilioje vietoje, besėdintį senyvą vyrą – nedidelio ūgio, be barzdos, rimtu ir rūščiu veidu. Tai buvo didysis kunigaikštis Vytautas. Prieš jį buvo būrys totorių, kurie, puldami prie jo kojų, šaukė ir almanavo, prašydami pasigallėti.

— O ko jūs veržiatės taip giliai į mano žemes žmonių plėšti ir žudyti? – tarė kunigaikštis.

— Badas ir vargas mus verčia tai daryti, – atsakė belaisviai.

— Tai sočiai juos pavalgydinkit ir prigirdykit! Paskui nubausim, – kreipėsi Vytautas į savo vyrus. — Tegu žino, kad esu vaišingas, bet drauge ir teisingas.

Kunigaikštis ranka davė ženklą, ir kareiviai ėmė varyti į šalį

totorių gaują, norėdami prie jos priskirti ir Tuhaną. Bet čia Vytenis pribėgo prie valdovo ir, puldamas jam į kojas, drebančiu balsu sušuko:

— Šviesiausias kunigaikšti, pirma išklausk mūsų!

Vytautas tik dabar vaikus pastebėjo. Nustebęs nusigrėžė į jų pusę ir pažvelgė stačiai į Vytenį savo mėlynomis, giliomis, perveriančiomis akimis. Jo žvilgsnis sustojo ties maža Danute, baillai prisiglaudusia prie broliuko, bet taip pat, visą savo drąsą sukaupusia ir prisiartinusia prie kunigaikščio. Bematant pasikeitė Vytauto veidas. Rūsčios akys prašvito, lyg suspinduliavo, raukšlės išsilygino, ir siauros, suspaustos lūpos nusišypsojo. Vaikai pajuto, kad didysis valdovas yra geras ir švelnus. Vytenis, kaip į saulę žiūrėdamas į kunigaikščio veidą, pritarė.

— Nebausk, kunigaikšti, totorių, nebausk Tuhano! Jis nieko mums blogo nepadarė ir tik yra nelaimingas, alkanas. Gal jo šeima, jo vaikai kur nors toli vieni paliko...

— Bet iš kur tu jį pažįsti, mano vaike? Ir kaip tu čia atsiradai, mažas karžygy?

Kareiviai, vaikų palydovai, kunigaikščiui visa išdėstė ir papasakojo, kaip vaikiukas veržėsi pats kalbėti su didžiuoju kunigaikščiu.

Vytautas pritraukė prie savęs Danutę, paglostė jos galvelę ir, valandėlę pamąstęs, tyliai pats sau tarė:

— Gerumu ir žvėrį pikčiausią prijaukinsi. O totoriai juk žmonės... Pašaukit man dar jų vyresnįjį, – įsakė arti stovinčiam kariui.

Skubiai prisiartino senas, aukštas Azijos gyventojas, baimingai pažvelgė į Lietuvos valdovą ir puolė žemėn prie jo kojų, manydamas, kad jau atėjo jam mirties valanda.

— Klausyk, ką aš tau pasakysiu, – prabilo Vytautas: — aš jums duosiu kur prie Nemuno žemės, ten, kur jos jau yra gavę kiti totoriai. Galėsit parsigabenti savo žmonas ir vaikus ir ramiai čia gyventi. Bet kai aš liepsiu eiti į karą, turėsit stoti visi vyrai, kaip vienas. Ar nebeplėšit daugiau mano žmonių, jei jums gyvybę dovanosiu?

Vos tikėdamas savo ausimis, pasikėlė mongolas ir, ištiesęs rankas į dangų, iškilmingai tarė:

— Būsim ištikimiausi tavo tarnai, tavo tarnų tarnai, tavo šunys paklusnūs. Tu esi mūsų gyvybės ir mirties valdovas. Būki palaimintas, kunigaikšti!

Vytenis, sužavėtas, susijaudinęs, sušuko:

— Leisk ir man prie tavęs gyventi, didysis kunigaikšti! Aš irgi noriu tavo tarnas būti, visą gyvenimą tau tarnauti!

— Na, vyruti, neskubėk, – tyllai nusišypsojęs tarė Vytautas. — Tu turi dar didelę pareigą savo tėvui padėti ir sesutę užauginti. Kai pats užaugs, galėsi ir pas mane tarnauti. Tačiau geriausiai man tas tarnauja, kas savo tiesioginę pareigą atlieka. Ar mano kariuomenėje, ar tolimame karo lauke, ar savo ūkyje, – visur lietuvis man gali tarnauti, jeigu jis gerai ir teisingai gyvena. Ar supratai mane?

— Supratau, kunigaikšti. Aš tau visad ištikimai tarnausiu, visur ir visuomet savo pareigas atlikdamas, – rimtai ir aiškiai, visas liepsnodamas, pasakė Vytenis. Tai buvo jo iškilmingiausia priesaika.

— Ir aš tau ištikimai tarnausiu, – pakartojo Danutė, taip pat rimtai žiūrėdama į Lietuvos valdovą...

IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO

MUDVI GALIVA

Padavimas

Sunki dalia skirta Lietuvos šalelei, bet sunkiausią jos dalį neša žemaičių kraštas, į kurią nuolatos veržiasi priešai. Kaip skėriai jie užpuola ramius, savo žemę mylinčius žemaičius ir terioja jų šalį. Vos tik gaisrų ugnis pasirodo kuriame krašte, žmonės viską pametę bėga į pilį, kuri ant aukšto kalno pastatyta, turi juos apsaugoti nuo užpuolikų.

Štai ir dabar vyrai, moterys ir vaikai skuba į pilį, nes žvalgai pranešė, kad dideli būriai kryžievių pasirodė tolumoje. Greit jie bus čia ir gaisrais pažymės savo kelius. Pilyje verda pasiruošimai. Vyrai rengia ginklus, stiprina sienas ir vartus, kad atlaikytų priešų puolimą, moterys verda vandenį ir smalą, kuriais apipils neprašytus svečius. Toli pamiškėje jau pasirodė pirmieji kryžievių būriai, ir kiek tik arkliai iškerta, lekia į pilį.

Pilyje ant sienų laukia vyrai. Jie įtempia lankus ir smailiomis vilyčiomis taiko į priešus. Suūžė, sudundėjo žemė nuo žirgų kanopų, sutraškėjo pilies vartai priešo remiami, bet čia juos pasitiko vilyčios, jietys ir karštas vanduo. Kaip nuo uolos jų būriai atšoko nuo pilies vartų. Visą dieną ir visą naktį tęsėsi nepaliaujami puolimai. O kai pamatė kryžieviai, kad nenugalės narsių žemaičių, įsakė savo vyrams:

— Statykite palapines. Jei negalima paimti jėga, paimsime kantrybe. Palauksime kol jie patys, pritrūkę maisto, pasiduos.

Prasidėjo pilies apgulimas. Prasidėjo sunkios dienos pilies gynėjams. Praėjo diena, dvi, trys, savaitė: Maisto ištekliai, kurio buvo taip nedaug, pasibaigė. Priešo eiles sustiprino bado šmėkla.

— Kas daryti? – klausė pilies vadas savo narsių vyrų. — Kaip prasilaužti pro tankias kryžievių eiles ir pranešti Medininkų vyrams? Jie ateitų mums į pagalbą ir mes būtumėm išgelbėti.

Kariai nuleidę galvas klausėsi vado žodžių, bet nei vienas neišdrįso bandyti pasiekti Medininkus. Pilis buvo iš visų pusių apsupta ir niekas nesitikėjo gyvas praeiti.

Tik štai, užpakalyje karių eilių, pasigirdo moteriškas balsas:

— Mudvi galiva (mes galime).

Kariai prasiskyrė ir praleido į priekį dvi jaunas merginas. Jos nedrąsiai ėjo tarp karių ir artinosi prie vado.

Mudvi galiva pranešti Medininkų kariams, – dar kartą pakartojo merginos. Ir visi stebėjosi jų drąsa.

Vos tik tamsa apgaubė pilies kalną, merginos tyliai išslinko slaptu išėjimu iš pilies. O pilyje likusieji su viltimi ėmė laukti pagalbos iš Medininkų. Ilgai laukti neteko. Kaip viesulas pasirodė Medininkų raiteliai ir bematant kryžiuočiai buvo išvaikyti. Daugelis jų galą gavo nuo aštrių žemaičių kalavijų ir tik retas išnešė sveiką galvą.

Pilies gynėjai su dideliu dėkingumu prisiminė savo išgelbėtojas ir tuos stebuklingus žodžius, kuriuos juos taip drąsiai ištare:

— Mudvi galiva.

Ir pavadino tą kalną, kur tie žodžiai buvo ištarti, Medvėgaliu.

Seniai jau nebėra pilies, seniai jau narsių jos gynėjų kaulai sudulėjo. Niekas nežino nei narsių merginų vardų, bet kalnas ir iki šiai dienai vadinamas Medvėgaliu.

P. Survila

ŠUNYTĖ

Turiu šunytę Titą.
Labai graži yra.
Ausytės šviesiai rudos,
O uodega – balta.

Kai buvo ji mažytė,
Palakt pienuką mėgo.
Dabar, kai paūgėjo,
Kauliuką graužt pradėjo.

Skirmantė Gedvilaitė
Kretingos vid. m-kla, IV klasė

Sniego Senį nulipdžiau.

Pažiūrėkit iš arčiau:

Morkos nosis, žabų ūsai –

Saugo jis čiuožyklą mūsų.

Sniego Seniui šluotą davėm:

Su šita čiuožyklą šlavėm.

Jis iš džiaugsmo net pabalo –

Pats dabar čiuožyklą valo.

EŽYS

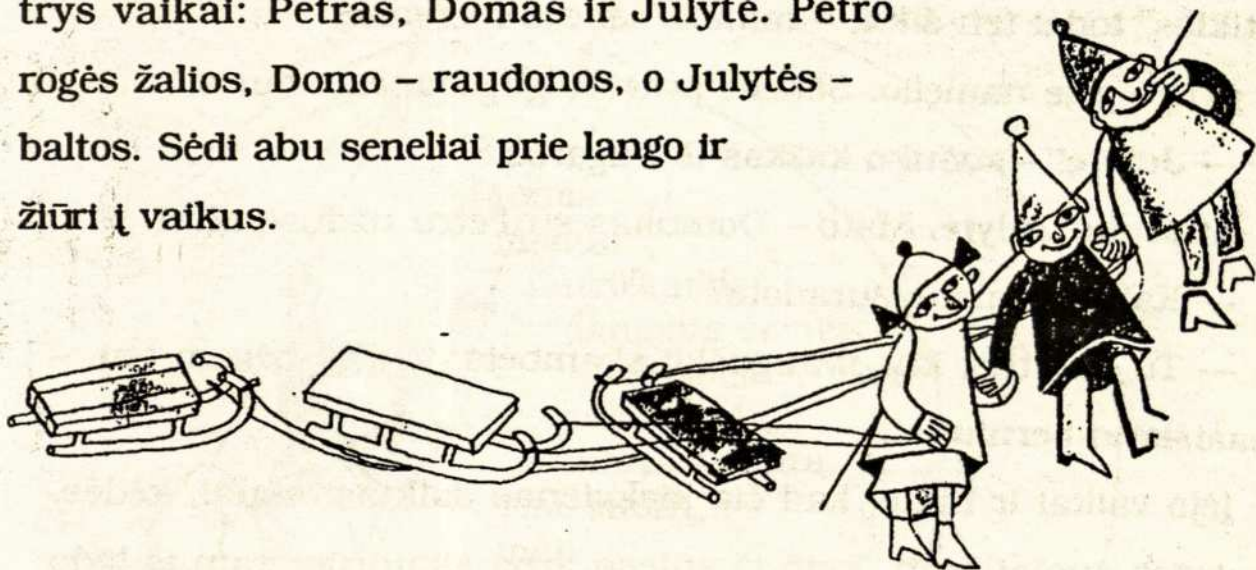
Pušku pušku takeliu
Ten ežys pupsėjo.
Pro darželį, pro vartus
Jis namo parėjo.

BALTIEJI SENELIAI

Pasaka

Ant balto sniego kalno stovėjo namelis. Stogas raudonas, kaminas raudonas, sienos gi baltos. Namu stalai, kėdės, suolai, spintos ir sienos buvo baltos kaip sniegas. Namelyje gyveno senelis ir senutė. Senelis turėjo baltą žilą barzdą, baltus ūsus ir plaukus. Ir senutė turėjo baltus plaukus.

Žmonės vadino senelius Baltučiais. Kiekvieną sekmadienį ant šito kalno ateidavo pasivažinėti trys vaikai: Petras, Domas ir Julytė. Petro rogės žalios, Domo – raudonos, o Julytės – baltos. Sėdi abu seneliai prie lango ir žiūri į vaikus.

— Pasikvieskim tą mergaitę, kur su baltom rogėm, – sako senutė. — Gal ji moka dainuoti apie snieguoles?

— Jos nosis raudona, ir ausis ji trina, jau sušalo. Eisiu, pakviesiu pasišildyti, – nutarė senelis.

Užsivilkė jis baltus kailinukus su didele apykakle. Prie jos

prikabinti žvangučiai. Senelis eina, žvangučiai žvanga. Senutė užkūrė ugnį, ėmė virti baltų monų košę. Duos Julytei pavalgyti.

Atsistojo senelis ant kalno viršūnės. Pakratė apykaklę. Atsikosėjo.

— Kalėdų senelis! – pagalvojo Julytė ir pribėgo prie senelio.

— Laba diena. Ar tu – Kalėdų senelis? – paklausė mergaitė.

— Ne, aš – sniego senelis. Šitas kalnas mano, šitie balti namai mano, viskas pas mus balta, kaip iš sniego.

— Neisiu pas tave. Kur sniegas, ten šalta, – išsigando Julytė.

— Mano laukuose sniegas ir ledas šalti, o namie vietoj ledo – stiklas, todėl ten šilta, – ramina senelis mergaitę.

Priėjo prie namelio. Senelis pravėrė girgždančias duris.

— Julyte! – sušuko kažkas iš nugaros.

Atsisuko Julytė. Mato – Domukas su Petru uždusę stovi.

— Kaip jūs mane suradote?

— Tuėjai ten, kur žvangučiai skambėjo, ir mes bėgom ten, – paaiškino berniukai.

Įėjo vaikai ir mato, kad čia kiekvienas daiktas: stalai, kėdės, spintos suolai balti, kaip iš sniego arba skaidrūs, kaip iš ledo padaryti.

Senutė atnešė baltuose dubenėliuose šiltos monų košės. Pabarstė cukrumi. Ji pati valgė, senelis ir vaikai, o katinėlis – net apsilaižydamas. Senelių katinėlis buvo taip pat baltas, kaip patys seneliai.

Saulė, Mėnulis ir Žemė

Gyveno danguje Saulė ir Mėnulis. Jie turėjo dukrelę Žemę, kurią labai mylėjo. Kartą jie susipyko. Tada Saulė nutarė, kad ji viena saugos Žemę. Bet Mėnulis nesutiko ir padavė ją į teismą. Teisėjas Perkūnas bylą išsprendė šitaip: Saulė, kaip motina, Žemę saugos dieną, o Mėnulis tėvelis – naktį. Jam dar padės jo seselės žvaigždės.

TIKIU

KALĖDŲ LOPŠINĖ JĖZUI

Stepukas šį rytą atsibudo, kai jau senelis buvo grįžęs iš bažnyčios. Prieš pat pusryčius, visai šeimai susirinkus prie stalo, senelis iš balto popierėlio išvyniojo mažutį kreidos gabalėlį ir ant laukųjų durų užrašė +K+M+B.

— Seneli, o ką tu parašei? – paklausė nustebeęs berniukas.

— Stepuk, per Tris Karalius bažnyčioje pašventinama kreida ir kiekvienas tikintysis parsinešęs tos kreidos gabalėlį ant durų staktos užrašo Trijų Karalių, kurie aplankė Dievo sūnelį, vardus: Kasparas, Melchioras ir Baltazaras. Mūsų liaudis nuo senų laikų

galvojo, kad šventinta kreida užrašyti Karalių vardai saugo jų namus nuo piktos akies ir vagies rankos. O aš tau pasakysiu savo paslaptį. Kiekvienais metais, kai užrašau ant mūsų namų staktos tas tris raides, aš meldžiuos, kad mane kiekvieną dieną šios durys išleistų ne tik su žmonėmis susitikti, bet ir su Jėzumi.

— O kaip, seneli, galima susitikti su Jėzumi, jeigu jis dabar yra danguje arba tik bažnyčioje? – stebėjosi Stepukas.

— Jėzus gyvena kiekvieno mūsų širdyje, tik mes turime būti akylūs ir pastebėti jį kituose žmonėse, ypač tuose, kuriuos kiti mažiau myli. Jėzus yra ypatingas visų vargšų ir skriaudžiamųjų draugas.

— Vadinasi, Jėzus myli ir mano mažąją sesutę Liną, kuri visą laiką man ir mano draugams po kojų painiojasi, kai mes žaidžiam gaudynių arba krepšinį. Kad ji žinotų, kaip ji mus erzina, bet mama sako, kad ji dar per maža viską suprasti, nors manęs nepalieldama klausinėja: „Kas čia? Kodėl?“ Kartais aš ją pavadinu „kasčiuku arba kodelčiuku“. Nesuprantu, kaip jai nenusibosta vis to paties klausti? Ji man labiau patiko pernai, kai ilgai miegojo ir tik tia-tia niam-niam ir panašius žodžius kartojo.”

Stepukas po pusryčių su mama, tėveliu ir sesute išėjo bažnyčion. Per Mišias kunigas pasakojo apie tris drąsius ir išmintingus vyrus, kurie pamatę naują žvaigždę, palikę savo namus ir draugus, iškeliaavo ieškoti užgimusio naujo Karaliaus. Tie trys protingi žmonės surado mažą Kūdikėlį ir patikėjo, kad tvirtely edžiose guli Dievo Sūnus ir jį pagarbino, palikdami jam dovanų. Ta nauja žvaigždė juos atvedė pas Jėzų...

— Jei aš būčiau to išminčiaus ar karaliaus vietoje, kažin ką aš

nuneščiau mažam Dievuliui dovanų? Mamytė sako, kad gintaras yra gera dovana, dėl to kad jį Baltijos jūra į krantą mums išmeta. Tik kažin ar Jėzuliui patiktų gintaras. Aš jį nelabai vertinu, gal dėl to, kad nesu toks didelis kaip mama. O Jėzus mažesnis ir už mūsų Linutę. Gal jam patiktų, kad būčiau šalia jo ir šnekinčiau taip, kaip sesė prieš metus. Kažin, ar būtų dovana ta pati dainelė, kurią Linutei dainuodavau (man močiutė sakė, kad tai sena lopšinė, kurią jai močiutė dainavo). O gal ir Jėzaus mamytė ją mokėjo.

Kai po Mišių Stepukas nuėjo prie prakartėlės, jis prislinko prie pat edžiukių ir tyliai sušnibždėjo: Jėzuli, noriu tau padovanoti dainelę, kurią mano sesė mėgsta, žinoma ir aš, nes ji labai juokinga. „[kvėpė]“ berniukas oro ir tyliai uždainavo:

A-a opa pa zuikis vaiką lingavo.

A-a opa pa belinguodams užsnūdo.

A-a opa pa nuo kėdelės nusprūdo...

A-a opa pa katins nosį...

— Stepuk! Ar tu dainuoji? – paklausė mamytė, pasilenkus prie sūnaus.

— Taip, nes ir aš noriu ką nors Jėzui padovanoti. Senelis sakė, kad Jėzus labai myli mažus ir nuskriaustus, o aš kartais neapsikentęs nuskriaudžiu sesutę, todėl galvoju, kad Jėzui patinka tai, ką mėgsta mūsų Linutė. O jai patinka senelės lopšinė. Jėzulis irgi dar mažas... Ir jam gali patikti, ar tiesa, mamyte?

„Gerasis Jėzau, kai matysiu žvaigždes, leisk man prisiminti Kalėdų žvaigždę, kuri rodė kelią pas Tave,“ baigė Stepukas savo malda.

Marija Riaubaitė

MŪSŲ KŪRYBA

Svaja

NORĖTI IR TURĖTI

— Aš noriu protingo šuns atlėpusiomis ausimis! – pareiškia kartą Tina.

— O aš noriu vėl būti mažas! – griežtai atrėžia tėtis.

Tuo pokalbis ir baigiasi. Kiekvienas mes esame kažką panašaus girdėję. Koks didelis ir neišsenkantis mūsų svajonių pasaulis! Jame viskas taip nuostabu ir tikra. Svajonėse aš niekada neruošiu taip ilgai pamokų, nes visos žinios pačios sulenda į mano galvą. Svajonėse aš turiu daug laisvo laiko, tai galiu ilgai žaisti su savo mažu ir labai juokingu broliuku, klausytis muzikos, vartyti savo žurnalus, kalbėtis su geriausia drauge telefonu. Dar mes labai mėgstame eiti palydėti saulę ir pasvajoti kuo mes užaugusios būsime ir juoktis, juoktis kol pilvus pradeda skaudėti.

Savo svajonių šalyje dar auginu mielą keturkojį – geriausią žmogaus draugą. Nesvarbu ar tai protingas veislinis šuo, ar mielas kudlotas šunytis. Rytą, per pietus ar vakare aš rūpestingai jį pašeriu mamos keptais kotletais, prisegusi pavadėlį, bėgu pašdykauti pievelėje. Kartais žengiu gatve su

šuniuku išdidžiai pakėlusi galvą ir nieko aplinkui nematydama. Kodėl aš turėčiau dairytis, tegu kiti spokso į mane – patį laimingiausią vaiką pasaulyje.

Liūdna, tačiau svajonių pasaulis nėra vienintelis. Visi mes net būdami vaikais jau, be abejo, pabuvojome tame „tikrame pasaulyje“. Kuriame saulėlydis ne visuomet toks nuostabus, dažnai vietoj džiaugsmo ašarų, verkia širdis. Visi vaikai būtų laimingi, jei galėtų gyventi tik svajonių šalyje. Kokia ta tikrovė? Tu trokšti auginti šunį, tačiau tik žiūri, kaip kaimynas išveda savo Margį pasivaikščioti. Svajoji, kad nereiktų eiti į mokyklą. „Et turėčiau šunį, eičiau į paplūdimį...“ – atsidūsti. O tėtis su mama tarsi tavęs neklauso. Liūdna, bet kai pasidarai vyresnis, susimąstai kodėl jie tavęs neklauso. Ne todėl, kad tavo norai jiems nesvarbūs, bet pasirodo ir jie svajoja. Svajoja, kad būtum sveikas, užaugtum doras ir išsimokslinęs žmogus. Kas būtų, jei mes visi gautume ko panorėję? Neįdomu ar ne? Todėl mama ir tėtis laukia, kol pats tapsi darbštus ir savarankiškas, o jie tuo tarpu taupo pinigus naujam automobiliui, o gal ruošia staigmeną tavo gimtadieniui. Niekada nežinai, kokių siurprizų gali sulaukti! Svarbiausia – neprarasti vilties ir SVAJOTI! Svajoti apie viską, kam lemta ir nelemta išsipildyti.

Simona Gayauskaitė

Šv. Kazimiero lit. mokykla

Los Angeles

Sodinukai

Karta gyveno Petras ir Aloyzas. Jie nebuvo nei broliai, nei giminės, bet buvo kaimynai. Petras gyveno vienoje kelio pusėje, o Aloyzas kitoje.

Petras buvo sąžiningas, darbštus, draugiškas žmogus. Aloyzas – pavydus, apgavikas ir didelis tinginys. Jie buvo skirtingi kaip diena ir naktis.

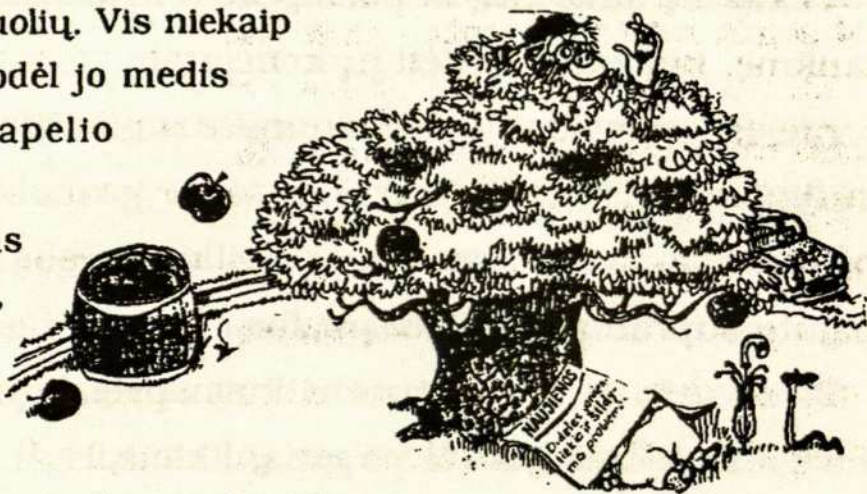
Saulėtą pavasario rytą Petras savo sode pasisodino obelų. Sunkiai jis tą rytą dirbo – sukasė žemę, ją patrešė. Vėliau susodino sodinukus. Tačiau darbą jis dirbo linksmas, su daina, pašnekindamas kiekvieną ramos lašelį ir vabalėlį.

Ne veltui Petras dirbo – laistė, prižiūrėjo savo medelius. Per metus iš liaunų, mažų sodinukų išaugo jaunos obelys, kurios pavasarį apsipylė kvapniais, baltais žiedais. Atėjo laikas, kada ir obuoliai prinoko. Aloyzas, eidamas pro Petro namus, pamatė juos raudonuojančius ant šakų ir nusprendė, kad būtinai ir jis turės tokį sodą užsiveisti.

Sekantį pavasarį, parsivežęs namo sodinuką, išmeigė jį žemėn. Nei laistė, nei prižiūrėjo. Veltui laukė Aloyzas, kad medis prigytytų, pražydėtų, kad prinoktų sultingų raudonų obuolių. Vis niekaip negalėjo suprasti, kodėl jo medis nei vieno naujo lapelio neišleidžia.

Visą amžių Aloyzas liko piktas ant Petro, kad jis turi gražų, didelį sodą.

Teisingai sakoma:
darbo triūso neįdėjęs – derliaus nelauki!

Ieva Baliūnaitė, 9 sk
L. A. Šv. Kazmierio lit. mokykla

VILKO PĖDOS

— Tik tu nesek vilko pėdomis, nes pakiusi nelaimėn, – pasakė išeinančiam į mišką Arui draugai.

— Nesijaudink aš greitai grįšiu...

Liūdna Arui buvo miške. Nei grybų, nei uogų, nei to ko ieškojo nerado.

— Kur viskas dėjosi? – pagalvojo jis. Umai iš krūmo iššoko vilkas. Didelis, piktai žibančiomis akimis. Urzgiantis ir juodas kaip smala. Aras ne juokais išsigando ir ryžosi nešti kudašių.

Vilkas vijosi gerą kilometrą, kol abu pavargo ir, iškišę liežuvius, sustojo pailsėti. Aras netoliese pamatė krūmą ir šoko jo link, tikėdamasis, jog vilkas neprasibraus.

Po krūmu žemė siūbavo lyg pelkė ir Aras pamažu ėmė smukti. Tik galva liko kyšoti. Netoli išvydo braidžiojančius vilkus. Nieko kito neliko kaip šauktis jų pagalbos.

Vilkai ištraukė Arą iš paslaptingo krūmo ir nusivedė į miško tankmę, kur buvo girdėti jų koncertai.

Atėjęs į stovyklą, jis išvydo maždaug trisdešimties vilkų būrį, sutūpusį apie laužą, kuriame kepė kažkokia mėsa. Tik Arui pasirodė labai keista, nes juk vilkai mėsos nekepa. O dar jis pajuto suprantąs šių vilkų kalbą.

Prie laužo ginčijosi trys vilkai, sprendami kažkokio keisto žmogaus, klaidžiojančio po girią, likimą.

— Jis turi mirtį! – piktai pasakė senas vilkolakis.

— Kodėl? O gal tegu dar pasivaiksčioja... – jaunesnysis

vilkolakis buvo geresnio būdo.

— Reikėtų paklausti šito žmogaus, kas jis toks – pasiūlė žilas ir išmintingas vilkolakis, į kurį visi žiūrėjo pagarbiai.

— Sakyk, kas tu esi? – pasiteiravo jis Aro.

— Aras... Gyvenu netoliese, už šio miško.

— Ar niekur nematei miške klaidžiojančio žmogaus su pintine?

— Ne, – atšovė atsikvotėjęs Aras, tik dabar supratęs, jog kalba apie jį. — Kodėl jums reikia ir rūpi?

— Būsiu atviras, – vilkolakis pritūpė. — Mes turime sudraskyti jį už blogą elgesį. Kadaisė jo senelis iš stovyklos išnešė vieną labai vertingą daiktą, kuris mūsų civilizacijai labai reikalingas. Tai „mėnulio šviesos gabalėlis“, kuris padeda susisiekti su visos visatos vilkolakiais.

— Na... Man dėdė pasakojo matęs savo senelio rankose tą daiktą, o vėliau... jis kažkur dingo.

— Prisipažink, – prisimerkė vilkolakis, — tu ieškai tos šviesos?

— Taip, teisingai. Ieškau, kad jums atiduočiau, – pamėlavo Aras.

— Nemeluok! Mes išvelgiam tavo mintis, todėl sakyk tikrai tiesą ir neapsunkink sau gyvenimo. Ši „mėnulio šviesa“ mums reikalinga kaip mėsa, be kurios nė dienos neišbūnam. Jei padėsi mums ją surasti, atsidėkosime kaip mokėdami.

— Sutinku – apsisprendė Aras ir atsistojo. — Ji turi būti toje vietoje kur jūs mane išgelbėjote. Aš supratau tik išmukęs į liūną, nes tada pastebėjau, jog prie krūmo augantis grybas neturi šaknų, o vietoj jų kažkas giliai šviečia. Tai einam?

— Hmmm... – vilkolakis susimąstė. – Ta vieta mums labai pavojinga, o ypač man. Įsmukę jau nebeišsikapanosime. Todėl į liūną teks tau lipti, o mes tave prilaikysime.

Po pusvalandžio Aras jau tupėjo liūne. Jo vieną ranką laikė keli vilkolakiai, o kita siekė „grybo“. Liko tik du centrimetrai, kai vienas vilkolakis užstaugė.

— Medžiotojai!

Visi bematant išsilakstė, tik žilasis vilkolakis nepaleido Aro. — Tai ne medžiotojai, – pasakė jis. — Tasai vilkolakis suklydo. Kadaisė jis turėjo labai gerą klausą, bet netyčia prarijęs keletą nuodingų žolelių, jį susigadino. Ir nuo to laiko jo ausys dažnai apgauna šeimininką.

— Oooo!... – sukaukė laimingi vilkolakiai, išlindę iš krūmų, kai Aras pasiekė „mėnulio šviesos“ gabalėlį.

— Dėkojame tau širdingai, – pasakė žilasis vilkolakis. — Ateik kada tik norėsi, ir mes tau padėsime.

Atsisveikindami ir būsimai kelionei į kosmosą vilkolakiai užkaukė laimės giesmę, o priėjęs žilasis vilkolakis prie Aro tarė:

— Aš – tavo prosenelis.

Simona Smirnovaitė

„Atgimimo“ lit. mokykla, CT

IŠ PASAKŲ SKRYNIOS

KAIP ZUIKUTIS VAŽIAVO TRAUKINIU

Kostas Bareikis

Zuikutis gavo pakvietimą atvažiuoti į visų zuikių suvažiavimą. Pasiėmė krepšelį džiovintų kiškio kopūstų ir nustraksėjo į geležinkelio stotį. O čia bėda – susirgo garvežio mašinistas.

— Gal kas iš keleivių moka vairuoti garvežį? – paklausė stoties viršininkas.

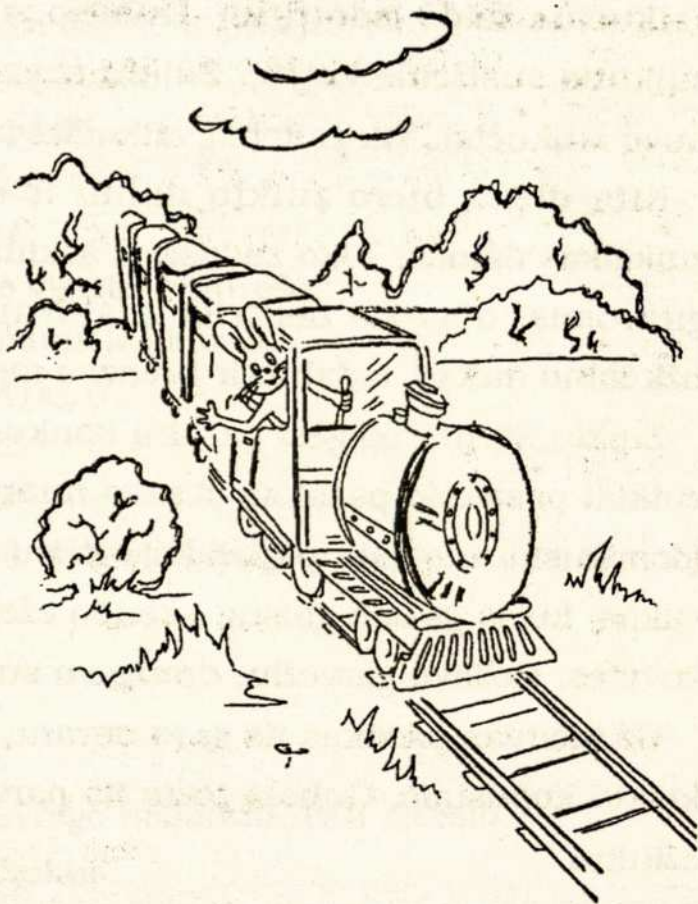
— Aš, – atsiliepė zuikis. – Ir pažymėjimą turiu.

— Tai labai gerai, sėskite į garvežį ir važiuokite iki zuikių sostinės Zuikynės.

Zuikis išoko į garvežį, smagiai ūktelėjo sirena, ir traukinys pajudėjo.

Važiuoja zuikis, važiuoja ir budriai stebi kelią, kad kas nepakliūtų po garvežio ratais. Žiūri – gi karvė guli ant geležinkelio. Zuikis tris kartus pasignalizavo tū-tū-tū. Karvė atsikėlė ir nuėjo nuo bėgių.

Važiuoja zuikis toliau ir mato, kad piktas pilkas vilkas vejasi zuikučio

draugą kiškutį. Zuikis sutūtavo garvežio sirena ir sušuko:

— Bėk pas mane!

Kiškutis nudžiugo, kad atsirado jo gelbėtojas, ir pasuko link garvežio, kuris važiavo atidarytomis durimis. Zuikis pristabdė, ir kiškutis išoko į vidų. Iš paskos šoko ir vilkas, bet zuikutis sviedė jam į akis pilną saują pelenų ir užtrenkė garvežio duris. Pelenai vilką apakino, jis trenkėsi į uždarytas lekiančio garvežio duris ir nusilaužė sprandą.

Toliau zuikutis be nuotykių važiavo iki pat zuikių sostinės Zuikynės. Tenai stoties viršininkui paliko garvežį ir zuikiniu troleibusu nuvažiavo į parką, kurio stadione vyko zuikių spartakiada. Tenai zuikių „Žalgiris“ ir zuikių „Statyba“ žaidė krepšinį. Nugalėjo „Žalgiris“. Paskui zuikių komandos žaidė futbolą, o stadione su sienomis ir lubomis bei ledo aikšte zuikiai prieš vaikučius žaidė ledo ritulį. Laimėjo zuikiai, tik bėda, kad vienas zuikutis susižeidė kojętę. Zuikių ir vaikučių lenktynėse vėl pirmi buvo zuikučiai. Tik raiteliai vaikučiai nugalėjo zuikučius.

Kitą dieną buvo zuikių dainų ir šokių šventė. Jie dainavo zuikiškas dainas, šoko zuikiškus šokius, grojo zuikiškais smuikais, gitaromis, būgnais bei trimitais. Nugalėtojams ant kaklo lokys užkabino aukso, sidabro ir bronzos medalius.

Zuikių šventė baigėsi pasakų konkursu. Visą dieną ir visą naktį zuikiai pasakojo pasakas ir savo nuotykius. Gražiausių pasakų ir įdomiausių nuotykių papasakojo mūsų zuikutis, tas pats, kurį vijosi vilkas, kuris gesino gaisrą, skendo ežere, rinko vaistažoles, gelbėjo žuvytes, važiavo garvežiu, draugavo su ežiuku.

Už įdomias pasakas jis gavo dovanų tortą su keptais obuoliais ir kiškio kopūstais. Gabalą torto jis parvežė lauktuvių savo draugui ežiukui.

Baltarusių liaudies pasaka

Vištytės pyragas

Vaikštinėjo po kiemelį vištytė ir vedžiojosi pulką viščiukų. Rado ji kviečio grūdėlį.

- Kas pasės grūdėlį? – klausia vištytė.
- Ne aš! – kryktelėjo antytė.
- Ne aš! – girktelėjo žaselė.
- Tai aš jį pasėsiu! – pasakė vištytė ir pasėjo.

Kai kviečiai nunoko, vištytė klausia:

- Kas nuveš grūdus į malūną?
- Ne aš! – girktelėjo žaselė.
- Ne aš! – kryktelėjo antytė.
- Tai aš nuvešiu, – pasakė vištytė ir nuvežė.

Parvežė vištytė iš malūno miltus ir klausia:

- Kas iškeps iš tų miltų pyragą?
- Ne aš! – kryktelėjo antytė.
- Ne aš! – girktelėjo žaselė.
- Tai aš iškepsiu, – pasakė vištytė ir vėl klausia:
- O kas tą pyragą valgys?
- Aš! – girktelėjo žaselė.
- Ir aš! – klyktelėjo antytė.

Bet vištytė joms atsakė:

- Ne! Jums, tinginėlėms, pyrago neduosiu. Pati sulesiu.
- Ir pašaukė į talką savo viščiukus.

LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS

Kiekviena tauta turi savo kalbą. Pasaulyje yra jų keli tūkstančiai. Mes esame lietuviai, todėl ir mūsų kalba yra lietuvių. Ja šnekame namie, mokomės mokykloje. Lietuvių kalba yra labai graži, skambi. Ji išlaikė daug senų žodžių. Lietuvių kalbos mokoma net kai kuriuose užsienio universitetuose, nes ji padeda geriau pažinti kitas kalbas. Lietuvių kalba priklauso baltų kalbų grupei. Artimiausia lietuvių kalbos giminaitė yra latvių kalba.

ZUIKIUI PUIKIUI ŠEŠERI

Alma Karosaitė

Greit į miško mokyklėlę!
Puikis žaidžia abėcėlę...
Balsiai! Priebalsiai! Puiku!
Sukrutau pačiu laiku.
Uil! Ir dvibalsiai skambiausi!
Dvigarsiai kutena ausį...
Į mokyklą – nors ir ryt!
Nereikės varu varyt...

Puikis suranda skambų
balsį ė!

Zuikis Puikis rytą kėlės.
Sėdo sau prie abėcėlės.
Kėlės lėlės. Kėlės gėlės.
Mokysimės abėcėlės!
Kokių raidžių čia daugiausia?
Pilkis ėmė krutint ausį...
Ė! Lėlė, gėlė, žolė.
Iš žolės iššoks varlė...
Kiek iš viso radom ė?
28?

AR ŽINAI?

Driežas

Giedrą saulėtą dieną išeikite pasivaikščioti į pušyną, po geltono smėlio kalvutes. Čia nesunku bus rasti vikrių driežų, kurie šildosi saulėje. Jūsų išgąsdinti, jie beregint sprunka į viržius.

Driežas vikruolis, siekia iki dvidešimties centimetrų ilgio, labai gražus. Jo kūno spalva žalsva, pamarginta tamsiais ruožais. Driežas vikruolis minta smulkiais vabzdžiais ir ypač skaniai ēda peteliškes bei jų vikšrus.

Gaudydami įvairius driežus, jūs tikriausiai susidursite su vienu keistu reiškiniu. Štai jūs griebiate vikruolį driežą. Jums pavyko sugriebti jį už uodegos, kuri ir teliko jūsų rankose. Driežo nebėra. Jis dinga po akmenimis. Atrodo, kad driežo uodega labai trapi. Bet taip nėra. Jo uodegėlė nė kiek ne trapesnė už kito kurio gyvūnėlio uodegą. Atsargiai pakėlus driežą už uodegos, jis tik raitosi, bet uodegos nenumeta. Tačiau pakanka tik truputį žnibtelėti uodegos galiuką – pastarasis tuoj trūksta, ir gyvūnas krinta žemėn. Uodega trūksta, nes susitraukia jos raumenys, jei staiga kas juos spusteli. Ši uodegos ypatybė driežui labai praverčia. Jis netikėtai išsigelbsti, palikdamas savo priešui tik uodegą. Netrukus driežo uodega vėl atauga.

Stebuklingoji rago galia

Raganosių, kurie gyvena Afrikoje ir Azijoje, šiandien liko nedaug, vos keli šimtai. Šitaip atsitiko todėl, kad seniau raganosiai buvo negailestingai šaudomi ir medžiojami. Mat žmonės tikėjo, jog šio gyvūno ragas yra stebuklingas vaistas nuo visų ligų, kad milteliai, nugramdyti nuo šio rago, yra stiprus priešnuodis. Pasakodamas apie Afrikos ir Azijos galiūnus, vienas senovės Graikijos mokslininkas rašė, jog šio galingo žvėries ragas turi tris spalvas: baltą, raudoną ir juodą. Romos turtuoliai dirbdino iš šių ragų bokalus, kuriuos nuspalvindavo trimis jau minėtomis spalvomis. Buvo tikima, kad tokie bokalai nukenksmina užnuodytus gėrimus. Kinijos daktarai tokius ragus brangino kaip auksą. Ir šiandien Rytų šalyse jie yra didžiai vertinami. Už didelį ragą Rytuose mokama 1000 svarų sterlingų. Taigi, pardavus šią brangenybę, galima nusipirkti net... automobilį!

* * * * *

Arši plėšrūnė

Naujojoje Zelandijoje gyvena papūga kea, kuri ūkininkams padaro daug žalos. Mat didžiausias šios papūgos skanėstas – jaunas riebus ėriukas. Akivaizdu, tačiau neįtikėtina: nepataisoma plėšrūnė kea tapo tada, kai pasaulio užkariautojai anglai atvežė į šį kraštą avis. O juk anksčiau ši papūga buvo taiki ir rami vegetarė, mitusi tik vaisiais ir riešutais.

Šis bei tas apie smauglius ir gyvates

Kiek žmonių miršta nuo gyvačių nuodų? Prieš 30 metų buvo suskaičiuota, jog kiekvienais metais pasaulyje nuo gyvačių nuodų mirdavo apie 30,000 žmonių. Daugiausia (dvi trečiosios) jų žūva Indijoje, penkioliktoji dalis – Birmoje, Brazilijoje. Europoje per kelis metus miršta vienas, o JAV kiekvienais metais žūva penkiolika žmonių. Dabar Žemėje kiekvienais metais nuo gyvačių įkandimų kenčia apie pusę milijono žmonių, tačiau mirstančiųjų skaičius smarkiai sumažėjo.

Azijoje ir Afrikoje gyvačių mėsa yra delikatesas. Rytų šalyse ypač populiarūs tokie valgiai: gyvatės sultinys su pyragėliais, įdarytais gyvatiena, smauglio muštiniai, šalta sūdyta gyvatės mėsa.

Kaip parduodama Afrikos turguje smauglio mėsa? Pasirodo, ne pagal svorį, o metrais.

Didžiausia ir seniausia gyvačių velsykla yra Brazilijoje San Paulo mieste. Kasmet šioje velsykoje, arba serpentariume, gaunama 5-6 litrai nuodų.

Kodėl genys margas

Tverdamas paukščius, Dievas išvirė visokių dažų ir pradėjo kiekvieną paukštį atskira spalva dažyti. Darbas jau buvo baigtas, visi paukščiai nudažyti, ir Dievas likusius dažus, kuriuos prieš tai sumaišė, norėjo išpilti. Bet tuo metu atskrido genys, kuris nežinia kodėl pasivėlino, ir prašė Dievą jį nudažyti. Pagailo Dievui genio ir jisai nudažė genį likusių dažų mišiniu. Taip nudažytas, genys ir liko margas.

GALVOSŪKIAI

SURASK 10 SKIRTINGŲ

SUMANĖ IR NUPIEŠĖ RAMUNĖ BATEIKIENĖ

ŽIEMINIAI DRABUŽIAI

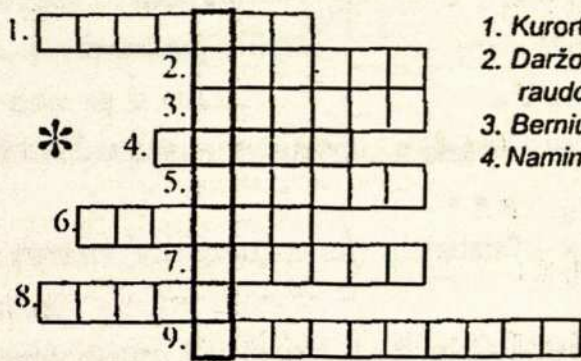
Žiemą, eidami į lauką žaisti, vaikai šiltai apsirengia. Ar gali atitaisyti sumaišytas raides ir surašyti žieminius drabužius?

ATBAI
ALSIŠAK
PĖRKUE

AZEMGUTKS
PLATSA
RISTPRĖŠI

**** Almos laiptažodis ****

Atsakymus rašyk eilės tvarka ir ryškiau pažymėtuose langeliuose perskaitysi labai mėgstamo vaikų žurnaliuko pavadinimą.

1. Kurortinis miestas prie jūros.
 2. Daržo ir laukų augalas, žydintis raudonai.
 3. Berniuko vardas.
 4. Naminis paukštis, dedantis kiaušinius.
 5. Kas pakeičia dieną?
 6. Penktasis mėnuo.
 7. Antras Lietuvos miestas.
 8. Septintasis mėnuo.
 9. Augalas, iš kurio spaudžiama aliejus.
- 1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12
- 13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30
- 31

32

33
- 34

35

36
- 37

38

39
- 40

41

42
- 43

44

45
- 46

47

48
- 49

50

51
- 52

53

54
- 55

56

57
- 58

59

60
- 61

62

63

Alma Ž., Marijampolė

NAMINUKAS

1. Palanga, 2. Aguona, 3. Morkus, 4. Višia, 5. Naktis, 6. Gegužė, 7. Kaunas, 8. Liepa, 9. Saulėgrąža.

SURASK 22 ŽMOGAUS KŪNO DALIS:

šlaunis, šonkaulis, koja,
lūpa, kasa, plaukai,
sauja, juosmuo, nagas,
skrandis, oda, širdis,
akis, iltis, vokas,
stuomuo, ūsai, nugara,
bronckai, burna, keltis.

Š	L	A	U	N	I	S	D	V	I	V
O	Ū	S	P	E	S	K	O	J	A	O
N	P	E	L	B	U	R	N	A	N	K
K	A	S	A	S	P	A	E	R	T	A
A	S	A	U	J	A	N	A	G	A	S
U	K	K	K	U	O	D	A	A	K	Ū
L	E	L	A	O	Š	I	R	D	I	S
I	L	T	I	S	N	S	E	L	S	A
S	T	U	O	M	U	O	I	N	E	I
S	I	U	N	U	G	A	R	A	E	I
N	S	B	R	O	N	C	H	A	I	A

Violeta Kentelytė

JUOKŲ MAIŠELIS

Kiškis tempia per mišką ilgą ilgą siūlą. Atvėplino meška ir klausia:

- Kam, žvairy, tą siūlą tempi?
- Kam, kam... Gal pasiūlysi jį stumti?!

...

Petriukas, kai buvo mažas, būdavo, verkia, verkia... Ir staiga nustoja. Tėvelis jam sako:

- Geras berniukas, kad jau nebeverki.
- Aš tik pailsėsiu ir vėl verksiu!

...

Dažo du kvailiai sieną. Vienas užsilipęs ant kopėtėlių, o kitas žemai. Apatinis klausia:

- Ar tu stipriai laikaisi už teptuko?
- Stipriai. O kas yra?
- Dar stipriau laikykis. Aš noriu patraukti kopėtėles.

...

Kvailys ėjo keliu, nešdamasis dvi granatas. Staiga jis ėmė vieną knibinėti. Tai pastebėjo priešpriešiais ėjęs žmogelis:

- Ką tu darai, kvaily? Juk granata tuoj gali sprogti.
- Nieko tokio, aš dar vieną turiu!

...

Vienas kaimietis atėjo pas meistrą stalių ir užsakė padaryti kopėčias.

- Padarykit kokių keturių metrų ilgio, noriu savo šulinį išsivalyti.

Paskirtą dieną atėjo užsakymo atsiimti. Meistras parodė kopėčias, atremtas į namo sieną. Pamatęs jas, kaimietis tiesiog nustėro, kurį laiką tylėjo, o paskui sušuko:

- Jūs iš manęs tyčiojātės! Gerai prisimenu, jog prašiau jūsų padaryti kopėčias lipti žemyn, o ne aukštyn!

...

Įkrito ežys į duobę ir negali išlipti. Lipa lipa ir vis neišlipa. Nusibodo ežiui sėdėti, jis ir sako:

- A, pabandysiu dar kartą. Jei neišlipsiu, spjausiu į viską ir eisiu namo.

Mažylis klausia savo bendraamžės:

- Tu tekėsi už manęs, kai aš užaugsiu?
- Ką tu! Mūsų šeimoje tuokiasi tik vienas su kitu: tėtis su mama, senelis su senele, sesuo neseniai ištekėjo už mano svainio...

...

Dukra rengiasi į bažnyčią.

- Mama, kurią suknią vilktis?
- Kurią nori, tą ir vilkis.
- Na, mama, patark, nes nežinau, kiek kaklo prausti.

...

— Kodėl parašei, kad žmogus turi tris ausis? – klausia mama, perskaičiusi dukrelės namų darbus.

— Argi neatsimeni, kai žiemą Andriukas sirgo, gydytoja sakė, kad jam vidinės ausies uždegimas.

...

Varlė, turinti tik tris plaukus, ateina į kirpyklą ir prašo kirpėjos, kad ta padarytų jai cheminį sušukavimą. Kirpėja dėjo dėjo tuos tris plaukus, kol vienas nutrūko, tada sako:

- Ponia, jums nutrūko vienas plaukas...
- Ką padarysi, tuomet supinkite man kasytę, – atsakė varlė negailėdama plauko.

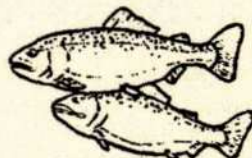
Kirpėja visaip šukuoja, pina tuos abu plaukus, ir netyčia nutrūko antras plaukelis. Jau išsigandusi ji sako varlei:

- Ponia, jums nutrūko antras plaukas!
- Gaila! Turėsiu eiti palaidais plaukais.
- Varlė ir dabar vaikšto palaidais plaukais.

...

Aušrelė su Sauliuku gėrisi akvariumo žuvytėmis.

- Kodėl jos visą laiką tyli? – klausia Aušrelė.
- Kodėl tyli? – susimąsto ir Sauliukas. — Matyt, bijo išsižioti, nes vanduo iškart pliūpteltų į burną.

...

Kambaryje užgeso šviesa. Vytukas:

- Duokite greičiau akinius – aš nieko nematau!

DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Danguolei Varnienei už 5 dol. auką

Dalilei Polikaitienei už 10 dol. auką

Guodai Rudawski už 10 dol. auką

Pataisymas iš lapkričio mėnesio

Pirmosios Komunijos tėvų būrelio Lemonte
auka per Romą Kuprienę 150 dol.

Lithuanian Educational Council of the USA
13648 Kickapoo Trail Lockport, IL 60441 Tel. 708 - 301-6410